

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Arkadiusz Rodziewicz

Protokolant Bogumiła Matras

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Krzysztofa Baranowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 29 sierpnia 2013 roku, 19 września 2013 roku, 10 października 2013 roku, 19 grudnia 2013 roku i 23 stycznia 2014 roku sprawy karnej

D. N. z domu M. urodzonej (...) w W., córki E. i Z. z domu P.

oskarżonej o to, że:

w okresie od grudnia 2011 r. do kwietnia 2012 r. w Ś. i B. w woj. (...) w krótkim odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczyła sobie cudze rzeczy ruchome w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 102.185,87 zł w ten sposób, iż prowadząc jako agent dwa oddziały przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą we W. i przyjmując zapłatę od kontrahentów nie przekazywała jej na konto wyżej wskazanego podmiotu, czym działała na szkodę spółki (...),

tj. o czyn z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk

I oskarżoną ***D. N.*** uznaje za winną tego, że w okresie od grudnia 2011 roku do kwietnia 2012 roku w Ś. w woj. (...), w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła sobie cudzą rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w ten sposób, iż prowadząc na podstawie umowy agencyjnej z dnia 2 listopada 2009 roku oddział przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą we W. w postaci Hurtowni (...) i Kosmetycznych Magazyn nr (...) w Ś. przy ulicy (...) i na podstawie tej umowy będąc zobowiązaną do prowadzenia usług związanych ze sprzedażą towarów dostarczanych przez (...) S.A. z siedzibą we W. i stanowiących własność tejże Spółki, prowadzenia obsługi obrotu pieniężnego hurtowni, w tym prowadzenia kasy, zbierania należności od klientów za sprzedany towar, pakietowania utargów oraz ich regularnego odprowadzania do banków, sporządzania, ewidencjonowania oraz gromadzenia i przekazywania do zleceniodawcy dokumentacji kasowej i księgowej, obowiązków tych nie wykonywała i m. in. wypłacała gotówkę z kasy bez zgody (...) S.A. z siedzibą we W. i bez wymaganej dokumentacji, dokonywała sprzedaży poza systemem komputerowym i nie wpłacała gotówki pobranej od klientów do kasy hurtowni, nie odprowadzała do banku pełnych utargów, czym spowodowała w mieniu (...) S.A. z siedzibą we W. szkodę w łącznej wysokości 53 109,51 zł, tj. czynu z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284§2 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej ***D. N.***

w pkt I części dyspozytywnej wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III na podstawie art. 46§1 kk art. 39 pkt 5 orzeka wobec oskarżonej ***D. N.*** tytułem środka karnego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwoty 53 109,51 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące sto dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy);

IV zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VI K 424/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem działalności prowadzonej przez Spółkę (...) S.A. z siedzibą we W. jest m. in. sprzedaż hurtowa i detaliczna wyrobów chemicznych (chemia gospodarcza, środki czystości itp.), perfum i kosmetyków, artykułów toaletowych itd.

Spółka dystrybuje swoje towary także za pośrednictwem kilkunastu oddziałów sprzedaży hurtowej zlokalizowanych w różnych miejscowościach na terenie całego kraju. Oddziały te, w oparciu o zawierane ze Spółką umowy agencyjne regulujące zasady oraz warunki współpracy, prowadzą ajenci działający jako odrębne podmioty gospodarcze.

Jednym z oddziałów Spółki jest Hurtownia (...) Magazyn nr (...) w Ś. przy ulicy (...). W hurtowni tej oskarżona D. N. początkowo pracowała na stanowisku pracownika fizycznego do czasu, gdy po zwolnieniu kierownika zaproponowano jej założenie własnej działalności gospodarczej i nawiązanie współpracy ze Spółką na podstawie umowy agencyjnej.

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v., 175-176

wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

odpis aktualny z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Karnego Nr (...) – k. 113-117

W dniu 02 listopada 2009 roku oskarżona D. N., jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W. (zleceniobiorca – agent), zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. (zleceniodawca) umowę agencyjną o prowadzenie hurtowni towarów (...) **w Ś.** Na podstawie tej umowy oskarżona zobowiązana była m. in. do prowadzenia usług związanych ze sprzedażą towarów dostarczanych (powierzonych) przez (...) S.A. z siedzibą we W. i stanowiących własność tejże Spółki, prowadzenia obsługi obrotu pieniężnego hurtowni, w tym prowadzenia kasy, zbierania należności od klientów za sprzedany towar, pakietowania utargów oraz ich regularnego odprowadzania do banków, sporządzania, ewidencjonowania oraz gromadzenia i przekazywania do zleceniodawcy dokumentacji kasowej i księgowej. Usługi objęte umową oskarżona świadczyła bez bezpośredniego nadzoru ze strony Spółki (zleceniodawcy). Zgodnie z umową oskarżona czynności mające na celu wykonywanie umowy mogła świadczyć osobiście lub przez osoby z nią współpracujące, a także poprzez zatrudnionych przez nią pracowników.

Towary powierzone oskarżonej w ramach w/w umowy dostarczane były przez (...) S.A. z siedzibą we W. do oddziału hurtowego Spółki znajdującego się w najmowanym przez Spółkę lokalu położonym w Ś. przy ulicy (...) (Hurtownia (...) (...) – Magazyn nr (...)).

Po niespełna roku, w związku z propozycją wysuniętą przez Spółkę, oskarżona zgodziła się poprowadzić również oddział hurtowy Spółki zlokalizowany w B.. W tym celu w dniu 01 lipca 2010 roku zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. (zleceniodawca) kolejną, w zasadzie tej samej treści co poprzednia (dot. prowadzenia oddziału w Ś.) umowę agencyjną, tym razem o prowadzenie hurtowni towarów (...) **w B..**

Towary powierzone oskarżonej w ramach umowy z dnia 01 lipca 2010 roku dostarczane były przez (...) S.A. z siedzibą we W. do oddziału hurtowego Spółki znajdującego się w najmowanym przez Spółkę lokalu położonym w B. przy ulicy (...) (Hurtownia (...)– Magazyn nr (...)).

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v.,
175-176

wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

umowa agencyjna z dnia 02 listopada 2009 roku – k. 33- 73

umowa agencyjna z dnia 01 lipca 2010 roku – k. 53-73

Ewidencja sprzedaży i gospodarki magazynowej w hurtowniach w Ś.
i w B. odbywała się za pomocą programu komputerowego oraz kasy fiskalnej dostarczonej przez Spółkę.

Od momentu dostawy towaru z centrali Spółki (...) S.A. z W. do hurtowni, towar ten w całości zaewidencjonowany
zostawał na stanie magazynu danej hurtowni.

Kompetentni pracownicy centrali Spółki mogli w każdej chwili sprawdzić
w systemie informatycznym stan ewidencyjny towaru i pieniędzy w każdej hurtowni, natomiast stan faktyczny towaru
na magazynie i gotówki w kasie możliwy był do zweryfikowania wyłącznie w drodze inwentaryzacji przeprowadzonej
w danej hurtowni. Zarówno agent, jak i wyznaczeni pracownicy centrali Spółki mieli możliwość nie tylko podglądu w
stan ewidencyjny,
ale i nanoszenia w nim zmian. Każda zmiana stanu ewidencyjnego niosła za sobą ślad w postaci papierowej -
wydrukowanych dokumentów KW (kasa wyda), KP (kasa przyjmie), WZ (magazyn wyda/przyjmie), faktura, paragon
i inne.

Stan ewidencyjny towaru musiał być zgodny ze stanem faktycznym towaru znajdującego się na magazynie. Każdy
rozchód (sprzedaż) towaru musiał mieć odzwierciedlenie w obowiązujących w Spółce dokumentach magazynowych
i kasowych. Podobnie było z gotówką w kasie.

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v.,
175-176

umowa agencyjna z dnia 02 listopada 2009 roku – k. 33- 73

umowa agencyjna z dnia 01 lipca 2010 roku – k. 53-73

Zgodnie z umowami agencyjnymi oskarżona miała obowiązek tak prowadzić sprzedaż w hurtowniach, aby w każdym
miesiącu sprzedaż netto wyniosła nie mniej niż 70.000,00 zł, a zysk netto z komputera nie mniej, niż 8.000,00 zł.
Na oskarżonej spoczywały także wszystkie koszty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, w tym z
zatrudnieniami pracowników potrzebnych
do obsługi hurtowni, koszty paliwa i drobnych napraw itd.

W oddziale w Ś. pracowała oskarżona i R. G.
zaś w oddziale w B. oskarżona figurowała jako agent, natomiast pracował tam J. S.. Po pewnym czasie oskarżona
zauważyła, że obroty
w hurtowniach maleją. By utrzymać oddział w B., podjęła decyzję

o zwolnieniu J. S., a o pomoc w prowadzeniu tego oddziału poprosiła swojego męża A. N.. W konsekwencji to A. N., mimo, iż nie łączyła go żadna umowa ani z oskarżoną, ani ze Spółką (...) S.A., zajmował się wszelkimi sprawami związanymi z prowadzeniem hurtowni w B., m. in. miał dostęp do systemu komputerowego, prowadził obsługę finansową hurtowni, sprzedawał towar klientom i wystawiał faktury, kontaktował się w różnych kwestiach z centralą Spółki, prowadził zaś Spółka o fakcie tym wiedziała i taki stan rzeczy akceptowała.

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v., 175-176

zeznania świadka E. S. – k. 90-91, 176v.-177

zeznania świadka R. G. – k. 92-93, 120-120v., 137-137v., 140-140v., 173v.-174v.

zeznania świadka J. G. – k. 94-94v., 272v.

zeznania świadka B. K. – k. 122-122v., 181–181v.

zeznania świadka A. N. – k. 134-136, 179v.-180v.

wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

umowa agencyjna z dnia 02 listopada 2009 roku – k. 33- 73

umowa agencyjna z dnia 01 lipca 2010 roku – k. 53-73

Gdy w pewnym momencie obroty w hurtowniach zaczęły drastycznie spadać, oskarżona po trochę, gdy była taka potrzeba, bo nie miała pieniędzy, a były one jej niezbędne na zaspokojenie bieżącej potrzeby rodziny oraz zapłatę wynagrodzenia pracownikom, bez zgody (...) S.A. z siedzibą we W. i bez wymaganej dokumentacji, wypłacała pieniądze z firmowej kasy.

Zdarzało się, że oskarżona dokonywała sprzedaży towarów poza systemem komputerowym i nie wpłacała gotówki pobranej od klientów do kasy hurtowni.

Taka sytuacja miała miejsce np. w marcu 2012 roku; oskarżona dostarczyła towary Spółki m. in. do sklepu w G. prowadzonego przez R. i B. K.. Od klienta tego pobrała pieniądze w kwocie 464,07 zł za zapłatę za fakturę nr (...) i w kwocie 333,84 zł za fakturę nr (...) (łącznie 797,91 zł), wydała klientowi druki KP nie dopuszczone do obrotu w Spółce (bez logo), a pobranych od klienta pieniędzy nie wpłaciła do kasy hurtowni.

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v., 175-176

zeznania świadka E. S. – k. 90-91, 176v.-177

zeznania świadka R. G. – k. 92-93, 120-120v., 137-137v., 140-140v., 173v.-174v.

zeznania świadka J. G. – k. 94-94v., 272v.

zeznania świadka B. K. – k. 122-122v., 181-181v.

zeznania świadka A. N. – k. 134-136, 179v.-180v.

wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

nota obciążeniowa – k. 131

druki KP – k. 132

wzór druku KP obowiązującego w Spółce – k. 133

W lutym 2012 A. N. w rozmowie telefonicznej

z kompetentnym w tym zakresie pracownikiem centrali Spółki (...) poprosił o zarejestrowanie w systemie informatycznym klienta A. S. zam. (...)-(...) D., Osiedle (...) i przypisanie mu tzw. kredytu kupieckiego, tj. możliwość odroczonego terminu płatności za towar Spółki zakupiony przez klienta. Na klienta tego agencja w B. w lutym i kwietniu 2012 roku przeprowadziła dwukrotnie sprzedaż towarów – łącznie na kwotę 1.493,91 zł. Dopiero, gdy należności z wystawionych faktur nie zostały uregulowane, Spółka, po uprzednim wystosowaniu wezwań do zapłaty, a następnie podjętych czynnościach w terenie zorientowała się, że klient zarejestrowany przez A. N. był fikcyjny.

Z hurtownią w B. współpracował J. G. prowadzący działalność gospodarczą na terenie W..

W marcu 2012 roku mąż oskarżonej A. N. pobrał od J. G. gotówkę w kwocie 500,00 zł tytułem zapłaty za faktury wystawione

w związku ze sprzedażą towarów Spółki (...) S.A. Na potwierdzenie pobrania wymienionej gotówki wystawił J. G. druk KP niedopuszczony do obrotu w Spółce. Gotówki nie wpłacił do kasy firmowej.

Fakt ten wyszedł na jaw, gdy Spółka zaczęła domagać się od J. G. zapłaty, zaś ten na dowód uiszczenia należności przedstawił dowód KP wystawiony przez A. N..

W powyższy sposób A. N. próbował uzupełnić braki w stanie magazynowym przed spodziewaną inwentaryzacją.

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v., 175-176

zeznania świadka E. S. – k. 90-91, 176v.-177

zeznania świadka J. G. – k. 94-94v., 272v.

zeznania świadka J. K. – k. 119-119v., 179-179v.

zeznania świadka A. N. – k. 134-136, 179v.-180v.

wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

faktura VAT (...) z dnia 28 lutego 2012 roku – k. 8-9

faktura VAT (...) z dnia 05 kwietnia 2012 roku – k. 10-11

dowód wpłaty z dnia 24 marca 2012 roku wraz z oświadczeniem – k. 12-13

W dniu 12 grudnia 2011 roku pracownicy działu kontroli Spółki (...) S.A. z siedzibą we W. udali się do hurtowni w Ś. w celu dokonania kontroli stanu zgodności gotówki w kasie ze stanem ewidencyjnym.

W wyniku tejże kontroli ustalono niedobór w kasie w wysokości 7.500,00 zł.

Oskarżona podpisała protokół inwentaryzacji. Nie wniosła zastrzeżeń.

W dniu 10 kwietnia 2012 roku w hurtowni w Ś. przeprowadzona została kolejna kontrola stanu kasy, w czasie której ujawniono niedobór w kwocie 17.633,53 zł. Z kolei kontrola przeprowadzona w dniu 11 kwietnia 2012 roku wykazała niedobór gotówki w kasie na kwotę 4.574,72 zł. Tego dnia nadto stwierdzono niedobór towarów na stanie magazynowym na kwotę 22.392,66 zł netto.

Oskarżona podpisała dokumenty inwentaryzacyjne i nie wносиła do nich zastrzeżeń.

dowód:

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v., 175-176

zeznania świadka P. S. – k. 97-98, 177-178

zeznania świadka W. J. – k. 107-108, 178v.-179

zeznania świadka A. N. – k. 134-136, 179v.-180v.

częściowo wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

zeznania świadka R. G. – k. 92-93, 120-120v., 137-137v., 140-140v., 173v.-174v.

dokumentacja z inwentaryzacji – k. 14-32

Pracownicy działu kontroli Spółki postanowili przeprowadzić inwentaryzację także w hurtowni w B..

W dniu 10 kwietnia 2012 roku kontrola stanu kasy wykazała tam niedobór w kwocie 4.819,15 zł, w dniu 12 kwietnia 2012 roku niedobór w kwocie 1.500,00 zł, zaś w dniu 13 kwietnia 2012 roku niedobór w kwocie 14.188,41 zł.

Z kolei w czasie przeprowadzonej w dniach 12-13 kwietnia 2012 roku inwentaryzacji stanu towarów na magazynie stwierdzono niedobór towarów na kwotę 26.350,11 zł netto.

dowód:

zeznania świadka P. S. – k. 97-98, 177-178

zeznania świadka W. J. – k. 107-108, 178v.-179

zeznania świadka A. N. – k. 134-136, 179v.-180v.

wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

dokumentacja z inwentaryzacji – k. 14-32

Spółka (...) S.A. z siedzibą we W., w momencie przeprowadzania wyżej opisanych inwentaryzacji w kasie i magazynach w Ś. i w B. nie posiadała formalnych dokumentów opisujących proces przygotowania, przeprowadzenia i rozliczenia inwentaryzacji.

Przeprowadzona inwentaryzacja miała charakter zdawczo-odbiorczej i przeprowadzona została metodą spisu z natury. Zastosowano elektroniczną formę tego spisu, tj. na podstawie danych zgromadzonych w systemie, za pomocą czytników kodów kreskowych (kolektor) dokonano spisu na podstawie kodów

paskowych każdego towaru zgromadzonego w magazynie (do systemu wprowadzono towary stosując tzw. indeksy materiałowe).

dowód:

opinia pisemna z dnia 20 listopada 2013 roku sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów dr B. L.

– k. 215-244

opinia ustna biegłego B. L. – k. 280-281v.

W czasie inwentaryzacji na osobne miejsce odkładano towar, którego termin przydatności zbliżał się ku końcowi. Towar ten został spisany podczas wykonywania inwentaryzacji, lecz nie został ujęty na osobnym arkuszu, stąd też nie jest możliwe ustalenie udziału tego towaru w przeprowadzonej inwentaryzacji.

Po kwietniu 2012 roku prowadzenie hurtowni w Ś. przejęła po oskarżonej R. G.. Sporządziła ona zestawienie towarów, które podczas inwentaryzacji stanu magazynowego w hurtowni w Ś. odłożone zostały jako przeterminowane. Ich wartość wyniosła 490,37 zł.

dowód:

zeznania świadka R. G. – k. 92-93, 120-120v., 137-137v., 140-140v., 173v.-174v.

zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v.,
175-176

zeznania świadka G. G. (2) – k. 126-126v., 181v.-182

zeznania świadka W. J. – k. 107-108, 178v.-179

zeznania świadka A. N. – k. 134-136, 179v.-180v.

częściowo wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.

lista towarów – k. 138

opinia pisemna z dnia 20 listopada 2013 roku sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów dr B. L.

– k. 215-244

opinia ustna biegłego B. L. – k. 280-281v.

Po zbadaniu dokumentacji inwentaryzacyjnej znajdującej się w aktach sprawy i dokumentów źródłowych oraz danych z systemu komputerowego udostępnionych przez Spółkę (...) S.A. z siedzibą we W. biegły sądowy stwierdził, że:

1. w hurtowni w Ś.:

- poziom niedoboru gotówki w kasie wyniósł 31.208,25 zł , zaś
- poziom niedoboru towarów wyniósł 22.391,63 zł;

2. w hurtowni w B.:

- poziom niedoboru gotówki w kasie wyniósł 19.007,56 zł, zaś

- poziom niedoboru towarów wyniósł 26.350,11.

dowód:

opinia pisemna z dnia 20 listopada 2013 roku sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów dr B. L.

– k. 215-244

opinia ustna biegłego B. L. – k. 280-281v.

Po przeprowadzonych w/w inwentaryzacjach, pracownik (...) S.A.

z siedzibą we W., a to M. K. zajmujący się m. in. windykacją należności Spółki, celem podjęcia próby odzyskania pieniędzy Spółki i ustalenia, czy oskarżona ma możliwość spłaty tych należności udał się do jej miejsca zamieszkania.

W dniu 27 kwietnia 2012 roku oskarżona własnoręcznie, w obecności M. K., podpisała oświadczenie, iż uznaje dług wobec (...) S.A.

w wysokości 102.185,87 zł.

dowód:

zeznanie świadka M. K. – k. 3-5, 87-88v., 124-125, 127-127v., 175-176

oświadczenie z dnia 27 kwietnia 2012 roku – k. 171-172

Oskarżona D. N. nie była dotychczas karana.

dowód:

informacja o osobie dot. oskarżonej D. N. z KRK – k. 81

W toku postępowania przygotowawczego D. N. wyjaśniła,

że częściowo przyznaje się do postawionego jej zarzutu, tj. że przywłaszczyła pieniądze, jednakże zaprzeczyła temu, by była to taka kwota, jaką w zarzucie wskazano. Wyjaśniła, iż w pewnym momencie obroty w firmie zaczęły drastycznie spadać, a zmuszona była pokrywać koszty związane z prowadzeniem działalności, m. in. musiała regulować wynagrodzenie pracownika i sama z mężem z czegoś się utrzymywać. Ujawnione w wyniku inwentaryzacji niedobory powstały stąd,

że po trochę, gdy była taka potrzeba, bo nie miała pieniędzy, wybierała pieniądze

z kasy. Wyjaśniła, iż miała świadomość tego, że takie działanie nie było zgodne

z umową agencyjną i z tego powodu „ze strachem siedziała na oddziale bojąc się każdej kontroli”. Pieniądze te jednak pozwalały utrzymać jej siebie, pracowników

i firmę, nie wydała ich na żadne luksusy. Sytuacja i życie zmusiło ją do takiego zachowania. Jednocześnie oskarżona zakwestionowała sposób przeprowadzonych w oddziałach w Ś. i B. inwentaryzacji podnosząc, że do dziś nie wie co działo się wówczas z towarem, któremu kończył się okres przydatności

do użycia, a został zabrany do siedziby Spółki do W.. Zdaniem oskarżonej ujęto go w inwentaryzacji. Nadto podniosła, że protokoły wykazywały także braki wynikające ze zdarzeń losowych jak kradzieże, błędy przy przeliczaniu, błędy systemu komputerowego, bo każdy pracownik centrali mógł ingerować w stany magazynowe, które znajdowały się na komputerach w agencji.

(wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 75-76v., 82-83, 95-96v.)

Przed Sądem oskarżona podtrzymała treść wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Ponownie wskazała, że częściowo przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż zabrała mniej pieniędzy, niż wskazano

to w akcie oskarżenia. Podała, że pieniądze zabierała małymi kwotami w pewnym okresie i łącznie było to nie więcej jak 50.000,00 zł. Jednorazowo pobierała do kilkuset złotych, na pewno poniżej 1.000,00 zł. Były to kwoty brakujące jej do życia. Oskarżona podniosła, że resztę dopisano jej niesłusznie jako braki inwentaryzacyjne podczas gdy braki te wynikały z tego, że zdarzały się towary uszkodzone, przeterminowane lub zostały skradzione a nawet spowodowane mogły być wadliwym działaniem systemu komputerowego.

(wyjaśnienia oskarżonej D. N. – k. 159v.-160)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe dało podstawę do przyjęcia, iż sprawstwo i wina oskarżonej

D. N. w zakresie czynu przypisanego jej w pkt I części dyspozytywnej wyroku, tj. występku z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk

nie może budzić najmniejszych wątpliwości.

Konstruując stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd opierał się na zeznaniach świadków: M. K., P. S., W. J., E. S., G. G. (2), R. G., J. G., B. K., A. N., J. K. oraz na wyjaśnieniach samej oskarżonej D. N., a także dokumentach, w szczególności dokumentacji z inwentaryzacji, jak też odpisu z KRS, umowach agencyjnych, nocie obciążeniowej, drukach KP, fakturach VAT, dowodach wpłat, liście towarów przeterminowanych, oświadczeniu oskarżonej w dnia 27 kwietnia 2012 roku oraz informacji z KRK. Nadto Sąd posiłkował się sporządzoną w niniejszej sprawie opinią (pisemną oraz ustną) biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów dr B. L..

Zeznania wszystkich przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków oraz wyjaśnienia oskarżonej D. N. w kwestiach najistotniejszych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy były zbieżne ze sobą, spójne i logiczne. Stąd też Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im waloru wiarygodności. Autentyczność i wiarygodność zgromadzonych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

W zasadzie żadna z osób przesłuchanych w sprawie nie kwestionowała faktu, iż w okresie od grudnia 2011 roku do kwietnia 2012 roku w oddziałach hurtowych Spółki, tj. w agencjach w Ś. i w B. miała miejsce inwentaryzacja, w czasie której ujawniono niedobory na kwotę przekraczającą 100.000,00 zł.

Oskarżona D. N. przyznała się do przywłaszczenia pieniędzy, a kwestionowała jedynie wysokość szkody, tj. kwotę przywłaszczonych pieniędzy. Podnosiła ona, że tylko formalnie widniała w umowie agencyjnej jako agent hurtowni w B.. Faktycznie przebywał tam i załatwiał sprawy związane z funkcjonowaniem tej hurtowni jej mąż A. N.. Nie został nawiązany żaden stosunek pracy pomiędzy oskarżoną a jej mężem, a mimo to mąż oskarżonej wystawiał faktury, posiadał upoważnienie i hasło nadane przez Spółkę (...) S.A. Z siedzibą we W., aby wejść i pracować w systemie komputerowym. O tym wszystkim Spółka wiedziała i nie miała żadnych zastrzeżeń. Okoliczności powyższe potwierdzają zgodne w tym zakresie zeznania świadków – pracowników Spółki.

Zgodnie z przepisem art. 1§1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. A zatem odpowiedzialność karna jest konsekwencją popełnienia przez człowieka czynu (działania lub zaniechania).

Prawo karne opiera się na zasadzie winy, co oznacza, że sprawca czynu zabronionego ponosi odpowiedzialność karną tylko wtedy, gdy z popełnienia czynu można zrobić mu zarzut. Podstawowym warunkiem osobistej zarzucalności czynu (czyli winy) jest współcześnie przede wszystkim występowanie określonej więzi psychicznej między sprawcą a jego czynem (art. 1§3 kk).

Odpowiedzialność karna ma charakter nie tylko indywidualny,

ale i osobisty, tzn. nie może jej przejąć na siebie inna osoba, niż sprawca przestępstwa. Współczesne powszechne prawo karne nie zna konstrukcji prawnej odpowiedzialności karnej za czyny innych osób.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, że w niniejszym postępowaniu dla odpowiedzialności karnej oskarżonej bez znaczenia były zapisy umowy agencyjnej o tym, że zgodnie z umową oskarżona czynności mające na celu wykonywanie umowy mogła świadczyć osobiście lub przez osoby z nią współpracujące, a także poprzez zatrudnionych przez nią pracowników. Podobnie też bez większego znaczenia była okoliczność, że oskarżona podpisała dokumenty inwentaryzacyjne i nie kwestionowała wskazanych tam wartości. Okoliczności te mogą mieć znaczenie w procesie cywilnym, natomiast z pewnością nie mogą rzutować na odpowiedzialność karną oskarżonej.

Zgodnie z przepisem art. 5§2 kpk nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

W niniejszej sprawie Sąd zlecił biegłemu sądowemu zbadanie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i w razie potrzeby dokumentacji źródłowej/księgowej funkcjonującej w Spółce (...) S.A. z siedzibą we W. celem ustalenia prawidłowości/zgodności wyliczeń zawartych w znajdujących się w aktach sprawy protokołach z inwentaryzacji przeprowadzonych w dniach 12 grudnia 2011 roku oraz 10-13 kwietnia 2012 roku w oddziałach sprzedaży hurtowej w/w Spółki prowadzonych w Ś. i w B.. Nadto zadaniem biegłej było wskazanie wysokości braków stwierdzonych odrębnie co do gotówki w kasie i odrębnie co do towarów w magazynach – odrębnie co do magazynu hurtowni w Ś. i w B. oraz ustalenie, czy w dokumentacji źródłowej/księgowej ujęte zostały towary zdjęte w czasie w/w inwentaryzacji ze stanu magazynów jako przeterminowane, bądź niepełnowartościowe i jaka była wartość tych towarów.

Biegła przeanalizowała całość dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, jak również zapoznała się z dokumentacją magazynową i księgową Spółki, otrzymała dodatkowe dokumenty związane z przeprowadzeniem i rozliczeniem dokumentacji związanej z inwentaryzacją stanu gotówki i stanu towarów magazynowych w magazynie w Ś. i w B.. Biegła wskazała na szereg nieprawidłowości w procesie przeprowadzenia inwentaryzacji, w tym m.in. podniosła na brak w Spółce instrukcji inwentaryzacyjnej. Opracowanie takiego dokumentu w formie papierowej nie istniało. Inwentaryzacje przeprowadzane były wg utrwalonych praktyką zasad.

Przeprowadzona inwentaryzacja miała charakter zdawczo-odbiorczej i przeprowadzona została metodą spisu z natury. Zastosowano elektroniczną formę tego spisu, tj. na podstawie danych zgromadzonych w systemie, za pomocą czytników kodów kreskowych(kolektor) dokonano spisu na podstawie kodów paskowych każdego towaru zgromadzonego w magazynie (do systemu wprowadzono towary stosując tzw. indeksy materiałowe).

Poziom niedoboru gotówki w kasie w magazynie w Ś. na podstawie dokumentów źródłowych udostępnionych przez Spółkę – wyniósł 31.208, 25 zł i udokumentowany został zapisami w raportach kasowych, które zostały podpisane przez oskarżoną. Poziom niedoboru towarów w hurtowni w Ś. wyniósł natomiast 22.391,63 zł.

Poziom niedoboru gotówki w kasie w magazynie w B. na podstawie dokumentów źródłowych udostępnionych przez Spółkę – wyniósł 19.007,56 zł a raporty kasowe wystawione zostały na personalia A. N.. Poziom niedoboru towarów w hurtowni w B. wyniósł natomiast 26.350,11 zł.

Nawet biegła wskazała, że z doświadczenia życiowego wynika, że osoba prowadząca jeden magazyn w Ś. nie może jednocześnie prowadzić drugiego w innej miejscowości Nie można zatem przypisać odpowiedzialności oskarżonej za niedobór powstały w magazynie w B..

Kwestią istotną było ustalenie, czy dokonując spisu z natury komisja dokonała spisania towarów przeterminowanych i niepełnowartościowych. Zgodnie z obowiązującymi w tej materii zasadami/przepisami zaleca się, aby dokonując spisu z natury zadbać o to, aby towary obce, niepełnowartościowe, zniszczone spisywane były na osobnych arkuszach, aby ustalić ich wartość i odpowiednio rozliczyć. Biegła wskazała, że jak wynika z udostępnionych danych źródłowych zgromadzonych w spółce podczas spisu z natury towarów nie dokonano spisu towarów przeterminowanych i niepełnowartościowych na osobnych arkuszach. Spółka nie jest w stanie udokumentować skali tych towarów w ogólnej wartości rozliczenia inwentaryzacji w magazynie w Ś. i w B.. Towary te zostały spisane podczas wykonywania inwentaryzacji, ale nie zostały ujęte w osobnym arkuszu. Stąd też biegła nie była w stanie odpowiedzieć na pytanie sądu jaka była wartość towarów przeterminowanych i niepełnowartościowych spisanych podczas inwentaryzacji. W opinii ustnej biegła podała jednak, że biorąc pod uwagę rynek tego typu towarów, towary przeterminowane mogły stanowić 1-2% całości.

Opinię biegłego Sąd uznał za pełną i jasną. Sporządzona ona została przez wysokiej klasy specjalistę w dziedzinie rachunkowości i finansów.

Powyższej treści wnioski biegłej potwierdzają zeznania świadka W. J., który wskazał, że skala takich towarów była niewielka, a nadto zeznania świadka R. G., która przejmując prowadzenie hurtowni w Ś. po oskarżonej sporządziła zestawienie towarów, które podczas inwentaryzacji stanu magazynowego w hurtowni w Ś. odłożone zostały jako przeterminowane. Z zestawienia tego wynika, że wartość tych towarów wyniosła 490,37 zł.

Mając na uwadze powyższe i regułę wyrażoną w przepisie art. 5§2 kpk Sąd przyjął, iż oskarżona D. N. bez jakichkolwiek wątpliwości dopuściła się przywłaszczenia kwoty 53.109,51 zł, tj. kwoty niedoborów kasy i magazynowych stwierdzonych w czasie inwentaryzacji przeprowadzonych w hurtowni w Ś. (łącznie 53.599,88 zł), pomniejszonej o kwotę produktów przeterminowanych, tj. 490,37 zł.

Sąd, dokonując (w ramach czynu zarzuczonego oskarżonej D. N. w akcie oskarżenia) zmiany opisu czynu zgodził się z kwalifikacją prawną przyjętą przez oskarżyciela publicznego, tj. uznał, że zachowanie przypisane oskarżonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku wypełnia znamiona czynu z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk.

Przestępstwo określone w przepisie art. 284§2 kk popełnić może jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, a to osoba, której powierzono cudzą rzecz ruchomą. Zachowanie sprawcy określone we wskazanym przepisie polega na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej lub cudzego prawa. Przywłaszczenie należy rozumieć jako rozporządzenie cudzą rzeczą ruchomą (lub cudzym prawem majątkowym) jak swoją własną, z wykluczeniem osoby uprawnionej.

Zgodnie z definicją zawartą w kk rzeczą ruchomą jest także polski pieniądz (przepis art. 115§9 kk).

Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą (np. przez jej zatrzymanie lub rozporządzenie nią) jego działaniu towarzyszył zamiar, tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu. W zamiarze tym nie mieści się jedynie tymczasowe uniemożliwienie dysponowania rzeczą przez jej właściciela. Skutek przywłaszczenia, objęty bezpośrednim, a nie ewentualnym zamiarem sprawcy, stanowi utrata rzeczy przez osobę uprawnioną, wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma, w zamierzeniu przywłaszczającego, nieodwracalny charakter. Taki zamiar odróżnia się od zamiaru sprawcy, który jedynie samowolnie używa cudzej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2007 roku, sygn. akt

IV KK 31/07, LEX nr 262665; wyrok SN z dnia 03 października 2005 roku, sygn. akt V KK 15/05, LEX nr 15722006; zob. uzasadnienie wyroku SN

z dnia 06 maja 2004 roku, sygn. akt V KK 316/03, OSNKW 2004 r., nr 7-8, poz. 70).

Przy ocenie zamiaru sprawcy przestępstwa umyślnego decyduje całokształt towarzyszących czynowi okoliczności, które mogą ten zamiar uzewnętrzniać. Chodzi tu o postępowanie sprawcy z mieniem i prezentowanie swego stanowiska wobec innych.

Oskarżona, na podstawie zawartej z (...) S.A. z siedzibą we W. umowy agencyjnej zobowiązana była m. in. do prowadzenia usług związanych ze sprzedażą towarów dostarczanych (powierzonych) przez (...) S.A. z siedzibą we W. i stanowiących własność tejże Spółki, prowadzenia obsługi obrotu pieniężnego hurtowni, w tym prowadzenia kasy, zbierania należności od klientów za sprzedany towar, pakietowania utargów oraz ich regularnego odprowadzania do banków, sporządzania, ewidencjonowania oraz gromadzenia i przekazywania do zleceniodawcy dokumentacji kasowej i księgowej. Usługi objęte umową oskarżona świadczyła bez bezpośredniego nadzoru ze strony Spółki (zleceniodawcy).

W świetle wyjaśnień oskarżonej nie może być jakiegokolwiek wątpliwości, iż działała ona świadomie z zamiarem przywłaszczenia, tj. zatrzymania dla siebie, mienia Spółki w postaci pieniędzy. Oskarżona wyjaśniła, że niedobór wynikał z tego, że po trochę gdy była taka potrzeba bo nie było pieniędzy wybierała z kasy pieniądze. Wiedziała, że jej działanie nie było zgodne z umową agencyjną. Wyjaśniła: „zdawałam sobie z tego sprawę i ze strachem siedziałam na oddziale bojąc się każdej kontroli, jednak te pieniądze pozwalały utrzymać siebie, pracowników i firmę (...)”.

Oskarżona przypisanego jej czynu dopuściła się w warunkach czynu ciągłego, stąd też koniecznym było uzupełnienie kwalifikacji przypisanego jej w pkt I części dyspozytywnej czynu o przepis art. 12 kk. Zgodnie z tym przepisem dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony.

Przestępstwo przypisane oskarżonej, a spenalizowane w przepisie art. 284§2 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru określonymi w art. 53§1 i 2 kk, a zwłaszcza pobudkami i sposobem działania oskarżonej, społeczną szkodliwością czynu, stopniem winy, osobowością oskarżonej oraz jej postawą po dokonaniu przestępstwa. Oskarżona swym zachowaniem godziła w podstawowe dobro społeczne, jakim jest cudza własność, które podlega szczególnej ochronie prawnej. Takie zachowanie oskarżonej świadczyło o braku poszanowania dla cudzych dóbr i praw oraz obowiązującego porządku prawnego.

Sąd za przypisany oskarżonej występki wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku), a więc blisko dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Orzeczoną wobec oskarżonej w pkt I karę pozbawienia wolności, Sąd na mocy przepisu art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata (pkt II wyroku).

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w nagminnym występowaniu tego rodzaju przestępstw na terenie działania tut. Sądu oraz w skali całego kraju, zaś jako okoliczność łagodzącą to, że oskarżona nie była dotychczas karana sądownie, jak również, że przyznała się do zarzucanego jego czynu i wyraziła żal z powodu tego, co się stało.

Dokonując ogólnej oceny wymierzonej oskarżonej kary należy stwierdzić, że w pełni zaspakaja ona potrzeby w zakresie realizacji tak dyrektywy prewencji indywidualnej, jak i generalnej. W ocenie Sądu orzeczona kara jest konieczna a zarazem wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonej celów kary, skutecznie uzmysłowi D. N. naganność jej postępowania, a jednocześnie wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonej należytego szacunku dla

chronionych prawem dóbr innych osób oraz będzie stanowiła bodziec do zmiany jej zachowań. Orzeczona kara w należyty sposób realizuje także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem jest dowodem tego, iż organy wymiaru sprawiedliwości nie traktują sprawców szczególnie szkodliwych społecznie przestępstw w sposób pobłażliwy, lecz reagują prawidłowo, stanowczo takim czynom przeciwdziałając.

W ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonej wskazują, iż zachodzą w przedmiotowej sprawie sformułowane w przepisie art. 69§1 i 2 kk przesłanki do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonej. Uzasadnione jest w ocenie Sądu przekonanie, że pomimo orzeczenia kary w takiej postaci oskarżona nie dopuści się w przyszłości ponownie przestępstwa i cele kary zostaną wobec niej zrealizowane. Zdaniem Sądu wyznaczony oskarżonej okres próby stanowi wystarczająco długi czas, w którym będzie miała ona możliwość przemyślenia swoich dotychczasowych poczynań i poprawę zachowania.

W toku niniejszego postępowania pokrzywdzony występujący w charakterze oskarżyciela posiłkowego złożył wniosek (k. 279) w trybie przepisu art. 49a kpk o orzeczenie wobec oskarżonej tytułem środka karnego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 102.185,87 zł.

Zgodnie z przepisem art. 46§1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia oraz możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności okoliczność, iż hurtownię w B. w istocie prowadził mąż oskarżonej A. N. i nie można wykluczyć, że do niedoborów doprowadziło właśnie jego zachowanie, a nie został mu postawiony zarzut współdziałania z oskarżoną, Sąd orzekł wobec oskarżonej D. N. tytułem środka karnego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 53.109,51 zł (pkt III wyroku). Kwota ta odpowiada wysokości niedoborów w kasie i towarów na stanie magazynowym stwierdzonych w Hurtowni (...) – Magazyn nr (...) w Ś. przy ulicy (...) (łącznie kwota 53.599,88 zł) pomniejszych o kwotę 490,37 zł wynikającą z zestawienia towarów, które podczas inwentaryzacji stanu magazynowego w hurtowni w Ś. odłożone zostały jako przeterminowane.

Sąd na podstawie przepisu art. 624§1 kpk oraz na podstawie przepisu art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm) w całości zwolnił oskarżoną od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (pkt IV wyroku), gdyż uznał, że ich uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonej. Oskarżona pracuje bowiem na podstawie umowy zlecenia jako pokojówka w hotelu (...) w W. i osiąga z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 800,00 – 1.300,00 zł miesięcznie.